

Cos de vestit de pana de seda amb ratlles

Museu actual:

Museu d'Història de Sabadell

Cronologia:

1900-1909

Gènere:

Dona

Procedència:

Barcelona

Cos de vestit de pana de seda a ratlles, cenyit a la cintura amb una tira i molt bufat per davant. El coll és una tira amb un pitet, imitant una brusa interior, sota la roba de pana. Aquest coll està fet d'una roba amb pleguets cosits a màquina i punta de boixet amb motius florals (flor de la passió) aplicats a mà. Davant més llarg que el darrere, per accentuar la forma en "S" típica dels vestits modernistes. Vestit d'hivern, màniga pagoda, amb tot el vol al final de la màniga i cisa una mica caiguda. Al voltant de la peça gruixuda de pana hi ha una cinta brodada imitant brocat, amb uns nusets de color verdós. Aquesta mateixa cinta, que recorre l'obertura davantera (sencera) i l'escot, recorre també els punys, que són de roba tallada al biaix. Al cos, folrat amb una roba, molt cenyida al cos i feta de cotó espolinat i estampada amb motius llistats, se li han aplicat les pines davanteres i les costures. Presenta pinça davantera i costura i al darrere hi té costadets. Cinta interior de seda, cordada amb un gafet (regulable en dues posicions), on hi ha estampat el nom i l'adreça de la modista (Marie-Antoinette Berbegier Fernando VII nº 34 entresuelo BARCELONA). Cordat per davant amb 16 gafets i la part superior amb 4 gafets metàl·lics i amb tanca de fil. El coll es corda amb 4 gafets al darrere, i ha perdut el folre interior. Té 4 barnilles (3 a l'esquena i 1 a l'obertura). Es tracta d'una peça de confecció de qualitat, majoritàriament cosida a mà, tot i que les costures més bàsiques s'han cosit a màquina. Pel que fa al patronatge, el cos és més curt a l'esquena, que està tallada a partir d'una costura central i dos costadets que surten de la cisa. Sense costures laterals. La part davantera té dues pines que s'obren per deixar caure tot el pes de la peça sobre el ventre. Donació.

Creador:

Marie-Antoinette Berbegier

Firma:

Marie-Antoinette Berbegier

Marie-Antoinette Berbegier va ser una modista d'origen francès que s'establí a Barcelona l'any 1902. D'ella es conserva un cos de vestit d'hivern datat entre 1902 i 1904, per tant, realitzat durant els primers anys de la modista a la ciutat. Va ser confeccionat amb un gran domini del patronatge i amb un acabat molt cuidat, tot i que s'hi observen puntades fetes a mà. La línia de la peça segueix clarament la moda del moment, fet que fa pensar que fou un vestit de temporada. A més, se n'ha conservat l'etiqueta estampada a la cinta interior de la cintura: "MARIE-ANTOINETTE BERBEGIER FERNARND O VII N. 34 ENTRESUELO BARCELONA".

Berbegier va editar un fulletó comercial, amb un dibuix de dues modistes de Xavier Gosé -de gran modernitat si es compara amb l'estil més aviat carrincló que sovintejava entre les modistes locals. En ell, la modista feia saber que acabava d'obrir una "Casa de Modes per a senyores", i assegurava que s'hi podrien trobar els models creats a París per les cases de modes més importants. Així mateix, ella s'oferia també a crear-

ne de nous, donat que havia estat treballant durant quinze anys a la Casa Redfern i col·laborant amb la revista L'Art et la Mode (sota el pseudònim "Solar", que probablement era el cognom del seu marit, ja que firmava aquesta circular "Berbegier (de Solar)"). A més, a París comptava amb l'ajuda d'un patrocinador que li podia facilitar tot tipus de models i de materials en tot moment. Segons es podia llegir al fulletó que va fer circular: "Madame, j'ai l'honneur de vous informer que je viens d'ouvrir une Maison de Modes pour Dames dans laquelle vous trouverez, je l'espère, un choix de tout premier ordre avec des modèles créés par les premières maisons de ce genre à Paris. En outre, je pourrai moi-même vous en créer de nouveaux, car je fais depuis quinze ans les plus beaux modèles de la Maison Redfern, et j'ai collaboré au journal "l'Art et la Mode" sous le pseudonyme de "Solar". Peignoirs, blouses, chemisettes, jupons, vous y trouverez tout à des prix très avantageux. Je créerai, de plus, un rayon de costumes d'enfants avec des modèles mignons et exquis. Je suis en mesure de recevoir toutes les commandes que vous voudrez me faire, car je compte à Paris sur le concours de mon commanditaire, et je suis certaine de satisfaire vos désirs, car tous mes articles réuniront l'élégance parisienne au bon marché. Dans l'espoir que vous voudrez bien me favoriser de vos ordres, je vous prie, Madame, de bien vouloir visiter ma Maison, et d'agréer l'assurance de mes respectueuses salutations. Marie Antoinette Berbegier (de Solar)".

El diari La Veu de Catalunya es va fer ressò del seu establiment: "Havem tingut ocasió de veure una bonica circular, il·lustrada amb un artístic dibuix a colors, de l'artista català Gosé, en la que la coneguda modista de París, Madame Berbegier, anuncia a les senyores de Barcelona l'obertura del seu establiment de novetats en pentinadors, bruses, camiselas, faldilles, etc. etc. A c. de Fernando 24, entresòl. És una xamosa circular que diu molt en favor del gust de Madame Berbegier, antiga col·laboradora de l'Art et la Mode, creadora dels més demanats models de la famosa casa Redfern." És important observar que, tant a la circular com al diari, es parla de creacions pròpies de la modista, que és, de fet, el que li donava prestigi: haver treballat amb Redfern durant quinze anys i ser capaç de crear models d'alta qualitat i novetat. La mateixa Veu de Catalunya exposava les seves pròpies teories entorn la seva arribada a la ciutat: "Que no ho saben? Els canvis baixaran. Això és lo que se sent dir a tots els llocs financers. Ja podran les senyores comprar-se vestits a París, anar ben elegants, perquè costureres i modistes podran fer ses compres de models i coses que no es fabriquen a casa nostra, gastant-se bé els diners. Tant és aixís, que sé de bona tinta que una senyora que fa els models de'n Redfern i dibuixa per l'Art i la Mode, ve a instal·lar-se a Barcelona, ja que la entrada de Duanes de les confeccions són tan cares. Això és que, abans de l'obertura del Liceu, lo més elegant de Barcelona podrà visitar-se a l seua exposició que promet ser molt notable." En obrir la seva botiga, amb taller, Madame Berbegier va buscar professionals catalans perquè treballassin en el negoci: "A l'establiment de Madame Berbegier falten talladors d'abrics per a senyores, bones modistes i un noi d'11 anys per a recados. Fernando VII, 31, entresòl". El fet que l'adreça que apareix a l'oferta de feina no correspongui amb la de la circular, podria fer pensar que el taller i la casa de modes estaven situades en edificis diferents, tot i que molt propers, ja que es tractava del mateix cèntric carrer.

Any:

1902-1904

Ús:

Exterior

Tipologia d'ús:

Indumentària d'inspiració internacional

Tipus de peça:

Indumentària civil femenina

Tacte:

Vellutat

Color:

Marrons

Negres

Ornamentació:

Cinta

Punta

Brodats

Material:

Seda

Enllaços externs:

<http://historiadeltraje.blogspot.com.es/search/label/35.%20Moda%20en%20el%20Modernismo%201905>

Hemeroteca:

<http://hemerotecadigital.bne.es/issue.vm?id=0004805092&search=&lang=ca>

Bibliografia:

AMBROSE, GAVIN; Harris, Paul. Diccionario visual de la moda. Barcelona: Gustavo Gili, 2008.

BANDRÉS OTO, MARIBEL. El vestido y la moda. Barcelona: Larousse, 1998.

BAUDOT, FRANÇOIS. La moda en el siglo XX. GUSTAVO GILI, 2008

BAXTER-WRIGHT, EMMA [ET. AL.] Moda vintage: la evolución de la moda y el vestido en los últimos cien años. Barcelona: Parramón, 2008

BUXBAUM, GERDA (ed.) Iconos de la moda: el siglo XX. Barcelona: Electa, 2007.

CODINA, MÓNICA. "Crear moda, hacer cultura". A: Ars Brevis: anuario de la Cátedra Ramón Llull Blanquerna, n. 10 (2004), p. 43-62. [1]

CODINA, MÓNICA; MONTSERRAT HERRERO (eds.) Mirando la moda: once reflexiones. Madrid: Ediciones Internacionales Universitarias, 2004.

DELPierre, MADELEINE. Le costume: la haute couture de 1940 à nos jours. Paris: Flammarion, cop. 1991

Elio Berhanyer: 50 años de moda: exposició, Museo del Traje, CIPE. Madrid: Ministerio de Cultura, Subdirección General de Publicaciones, Información y

Documentación, 2008.

FIGUERAS SERRA, JOSEFINA. Moda española: una historia de sueños y realidades. Madrid: Ediciones Internacionales Universitarias, 2003.

FUKAI, AKIKO (ed.) Moda: una historia desde el siglo XVIII al siglo XX : la colección del Instituto de la Indumentaria de Kioto Taschen , 2006

GOLBIN, PAMELA. Madeleine Vionnet: puriste de la mode. Paris: Arts décoratifs , 2009

HERRERO, MONSERRAT. “Fascinación a la carta: moda y posmodernidad”. A: Nueva revista de política, cultura y arte. N. 72 (nov.-dic. 2000), p. 79-87.

Inspiraciones: Mariano Fortuny y Madrazo: exposició, Museo del Traje – CIPE.

Direcció, Eloy Martínez de la Pera Celada; textos, Eloy Martínez de la Pera Celada [et al.]. Madrid: Ministerio de Cultura, Subdirección General de Publicaciones, Información y Documentación, 2010.

La mirada de Vogue: exposición. Editor, Javier Pascual del Olmo; directora, Yolanda Sacristán; subdirector, Javier Fernández de Angulo; comissari, Rafael Levenfeld; coordinació, María Fitz James Stuart. Madrid: Museo del Traje, Centro de Investigación y Patrimonio Etnológico: Ediciones Condé Nast, 2004.

Manus x machina: fashion in an age of technology. New York: Metropolitan Museum of Art, 2016

MARTÍNEZ BARREIRO, ANA MARÍA. “La difusión de la moda en la era de la globalización”. A: Papers: revista de sociología, n. 81 (2006), p. 187-204. [2]

MARTÍNEZ BARREIRO, ANA MARÍA. “La moda en las sociedades avanzadas”. A: Papers: revista de sociología, n. 54 (1998), p. 129-137. [3]

MORALES, MARÍA LUZ. La moda: el traje y las costumbres en la primera mitad del siglo XX. Barcelona: Salvat, 1947.

Mutations: mode, 1960-2000. Exposició. Musée de la mode et du costume (París, França). Paris: Paris-musées, 2000.

NICOLÁS MARTÍNEZ, MARÍA DEL MAR. “Mariano Fortuny y Madrazo: vestidos y tejidos de la colección del Museo del Traje”. A: Indumenta: revista del Museo del Traje, n. 0 (2007), p. 113-122. [4]

PARICIO ESTEBAN, PILAR. “El encuadre de la moda en los diarios españoles de información general de ámbito nacional (1900-1994)”. A: Revista Latina de comunicación social, n. 28 (2000), p. 1-4. [5]

Paris-couture-années trente. Exposició. Paris-Musées : Sociéte de l'histoire du costume , cop. 1987

REMAURY, BRUNO (ed.) Dictionnaire de la mode au XXe siècle Paris : Regard , cop. 1996

RIVIÈRE, MARGARITA. Diccionario de la moda: los estilos del siglo XX. Barcelona: Grijalbo, 1999.

SAILLARD, OLIVER; DUCHÊNE, VIRGINE, MANESCAU, JACQUELINE. L'homme objet : la mode masculine de 1945 à nos jours. Marseille: Musées de Marseille , 1996

SCOPA-ZUCCHI, OSCAR (ed.). Vogue España 100 años de moda. Madrid; Barcelona; París: Condé Nast, 2000..

SICARD, MARIE-CLAUDE. Lujo, mentiras y marketing: ¿cómo funcionan las

marcas de lujo? Barcelona: Gustavo Gili, 2007.

SMITH, PAUL JULIÁN. Contemporary Spanish culture: tv, fashion, art and film. Cambridge: Polity press, 2003.

URREA, INMACULADA. Coco Chanel: la revolución de un estilo. Barcelona: Ediciones Internacionales Universitarias, 1997

URREA, INMACULADA. Desvistiendo el siglo XX. Madrid: Ediciones internacionales universitarias, 1999

VÁSQUEZ ROCCA, ADOLFO. “La moda en la postmodernidad: deconstrucción del fenómeno fashion”. A: Nómadas: revista crítica de ciencias sociales y jurídicas, n. 11 (2005).

VILAR, MARÍA JOSÉ. Estética y tiranía de la moda. Barcelona: Planeta; Madrid: Editora Nacional, 1975.

VV.AA. Moda: una historia del siglo XX. TASCHEN BENEDIKT, 2012

WAUGH, NORAH. The cut of women's clothes 1600 – 1930 London: Faber and Faber, 1968.